1.

Досі сниться метелиця маю,
Завірюха херсонських вишень.
Золоті Ті очі впивають
Степовий необмежений день,

Що зростає у небо, у вічність…
Плине вітер крізь села, сади,
Золоті Ті очі й ритмічні
Сині хвилі річної води.

2.

Як забути? Яка ж гадюка
З серця вижерти спогад могла б:
Зір — пекучий, як мука й розлука,
Мову — мед тих пахучих силаб.

В прибережне нагріте каміння
Б’ється плюскотом зимна вода,
Незабутньо-співуча і синя,
Несмертельна й повік молода.

І на тлі її — тіло дівоче,
Заціловане сонцем… Верни!
Поверни золоті її очі,
Сині хвилі і вітер весни.

3.

А сад вирує в хуртовині цвіту,
Бушує біла хвиля пелюстків.

Крізь чари весняного ненаситу,
Мов полум’я блакитне, лине спів.

То ти вергаєш із Синюхи. Плине
Знайомий голос. Плине і пече…
Повік, повік не згасне й не загине
Той сніг вишень, те золото очей.